

denne Udvei er idetmindste consequent; den medfører, at vi skulle bygge paa en Behandling af det opløste Folkething som gyldig, og til samme Tid skulle vi uden Hensyn til, om der i Realiteten er nogen Grund dertil, lade Sagen gaae tilbage til det nuværende Folkething, saa at man til en og samme Tid skal erkjende det opløste Folkethings Behandlinger deels som gyldige og deels som ugyldige. Desuden seer jeg ikke nogen Berettigelse for Majoriteten i nuværende Thing til at indbringe en Sag som et Landstingsforslag til det andet Thing. Jeg skulde tværtimod troe, at en nok saa lille Minoritet maatte med Gyldighed kunne modsætte sig, at et Forslag indbringes i det andet Thing under Form af et Landstingsforslag. Jeg skal indskrænke mig til disse Uttringer og iøvrigt henholde mig til mit Forrige.

Formanden: Jeg maa tillade mig at bemærke, at det ikke er faldet mig ind — og noget Saadant vil man vistnok ogsaa forgjæves søge i, hvad jeg har yttret — at udtale nogenformhelt Bebreidelse, fordi den ærede Landstingsmand yttrede sig om et Spørgsmaal, som jeg mener vil være Gjenstand for Undersøgelse paa et senere Stadium af Mødet. Hvad jeg har yttret med Hensyn til dette Spørgsmaal, var aldeles foreløbigt, nemlig at jeg var af den Mening, at et Forslag, som var vedtaget af Landstinget ved tredie Behandling saaledes som det var fremkommet fra det andet opløste Thing, maatte gaae tilbage til det nyvalgte Folkething og der behandles som et Landstingsforslag; men jeg forbeholdt mig at udvikle mine Grunde for denne Antagelse, naar Spørgsmaalet senere vilde komme for.

Jorsaauidt det med Hensyn til det foreliggende Tilfælde af den ærede Landstingsmand er yttret, at det nu skulde være under Afgjø-

relse, om det Lovforslag, der staaer paa Dagsordenen, kan ansees at være lovligt forelagt, da maa jeg referere mig til mine tidligere Uttringer, hvor jeg netop som en Grund for, at dette Lovforslag nu er et Landstingsforslag, henviste til, at det er lovligt forelagt Thinget, og at den bestemte Frist er forløben, hvorefter det er kommet paa det Stadium, hvor det stod den 14de Januar. Man har jo tre forskjellige Slags Forslag. Man har Forslag, som indgives af Regjeringen, Forslag, som indbringes af Private, og endelig Forslag, som gaae fra det ene Thing til det andet. Naar det nu i Forretningsordenen hedder, at, efter at et saadant Forslag er forelagt, bliver det at afgjøre, om det skal fremmes eller ikke, saa maa jeg herved bemærke, at Forretningsordenens § 12, hvortil det jo navnlig maa være, at den ærede Landstingsmand har sigtet, kun taler om tvende Slags Lovforslag, nemlig de Forslag, som efter Forretningsordenens § 11 ere blevne trykte, og de Forslag, som komme fra Regjeringen. Efter Landstingets Forretningsorden har Thinget efter 48 Timers Forløb at afgjøre, om og da hvorledes enhver Sag skal fremmes; men det er blot de to nævnte Arter af Forslag, som denne Bestemmelse angaaer, og derved maa jeg endnu bede bemærket, at dette Ord „om“ er Noget, som Landstingets Forretningsorden har for sig, hvorimod Folkethingets Forretningsorden alene har Ordet „hvorledes“. Men at Landstingets Forretningsorden tillige har „om“, maa jo være bygget paa, at der er en særegen Form, hvorefter de private Forslag indkomme til Landstinget, idet de nemlig efter § 11 først gaae til et nedsat staaende Udvalg. Derimod er det med Hensyn til de Sager, som gaae fra det ene Thing til det andet, udtrykkeligt foreskrevet, at de, naar de ere vedtagne i det ene Thing, uden videre gaae til det andet Thing.